

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 105.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

prorumpit. Quæ cum ita sint, Deum precare, ut aut eiusmodi pestes ad meliorem mentem se conuertant, aut ij, qui ipsis subsunt, in libertatem asserantur.

Ammonio. 102.

Quoniam nimia amicitia suspicione carere minimè videtur, diuino metu temperetur: utrumque in nobis abundet, nempe & Dei metus, & amicorum amor: ille improbas suspiciones eliminans, hic charitatem ac beneuolentiam bonorum omnium matrem pariens. Nam cum Dei metu temperatum atque permixtum Dei amorem habemus, omne bonorum genus in nobis pullulat.

Theodoro Scholastico. 103.

Non qui vi copiam dicendi, verum propulsat, ò sapiens, laudem meretur: sed qui purè planèque illud eloquitur. Eaque de causa, ipse quoque, quod scire aues, perspicue dicam. Facilia & prona per diuinum aduentum certamina reddita sunt, ut pugnantes victoriam adipiscamur, non autem ut gratiæ magnitudine ad ignauiæ occasionem abutamur.

Sereno. 104.

Ne illud te ad arrogantiam erudiat, quod hostem superaris. Compluribus enim præstantia furentibus, ut qui per omne vitæ tempus trophæa statuisent, eoque nomine gloriantibus, nec vnquam inferiores se fore atque expugnatum iri expectantibus, felicitas ea quæ videbatur, perspicue in peius cessit.

Eidem. 105.

Multis secundi successus, quibus primum vti fuerant, infinitorum malorum causam attulerunt. Nam cum vnum aut alterum nullo suo merito trophæum cre-

σπεῖται ἢ ψῆφος νεύει, τὸ μὲν δίκαιον ἀδικεῖται, ἢ δ' ἀδικία κρατεῖται παροινῆ. εὐξατοίνω ἢ τὰς τοῖς τυς λυμῶνας μεταγιῶναι, ἢ τὰς ὑπεκόως ἐλευθερωθῆναι.

Αμμονίῳ. ρβ.

Ἐπειδὴ οὐκ ἔσω ὑποψίας εἶναι δεκτὴ ἢ ἀγαθὴ φιλία, κινάσθω τῷ θεῷ φόβῳ, ἢ ἀμφοτέρω βρούει ἐν ἡμῖν, καὶ ὁ τὰ θεῶν φόβος, καὶ ὁ τῆς φιλίας πόθος. ὁ μὲν τὰς πονηρὰς ὑποψίας ἐξοφρακίζων, ὁ δὲ τὴν ἀγάπην, τὴν πάντων τῆς ἀγαθῶν μητέρα τίτων. ὅταν γὰρ κεκραμῶν φόβῳ θεῶν τὸν πόθον ἐξαμῶν, πάντ' ἐν ἡμῖν βλαστῶν τὰ ἀγαθὰ.

Θεοδώρῳ σχολαστικῷ. ργ.

Οὐχ ὁ δεινότητι καὶ δυνάμει λόγων, ὠσπέ, τάλιθες ἀγκυρόδρομος, ἐπαίνων ἄξιος, ἀλλ' ὁ ἀπεχνῶς αὐτὸ φράζω. διὸ δὴ καὶ αὐτὸς σαφῶς ὁ βούλει μαθεῖν, λέξω. εὐλοία γέροντι ἐν τῆς θείας ὀπιφοιτήσεως τὰ παλαίσματα, ἵνα νικήσῃ ἀγωνίζομενοι, ἔχ' ἵνα τῷ μεγέθει τῆς χάριτος τῶν βαθυμίας ὑποθεσῖν ἀποχρησάμεθα.

Σερένῳ. ρδ.

Μὴ τῷ ἐχθρῷ κεκρατημένα, εἰς ἀλαζονίαν σε σπαιδοτεβείτω. πολλῆς γὰρ ὑπὸ μεγαλαυχίας μεμηνῶσι, ὡς ἀπαῖσαι τὸν χρόνον τροπῆαι τῆσαι, καὶ φιλοπυμῶνοι ὅτι τούτοις, καὶ μὴ νομίζουσιν ἔλαττον ἔξεν, μηδὲ ἀλώσασθαι ποτε τρωσοδοκῆσαι, ἢ δοκῶσα εὐπεραγία εἰς τὸ χεῖρον ὠειφαῖως τρωσεχρησε.

Τῷ αὐτῷ. ρε.

Πολλοῖς ἀπὸ ἀρχῆς ὀπιτυγῆαι κεκῶν ἀμυθῆτων γεγονῆαι τρωσενοι. ἐν γὰρ πρῶτῳ δὲ δεύτερον παρὰ τὴν ἀξίαν τῆς αὐτῆς τροπῆαι, ἄτε χωρησῆαι αὐτῆς

εἰς

εις ελπίδα τῆς πόλεως ἐπαρθέντες τῇ ἀδικίᾳ ἢ παραγὰς καὶ εἰς μείζους ἐαυτοῦς ῥιψάντες πράξεις, ἐκινδύνευσαν ἐσχάτως. καὶ περὶ τῆς ἐξ ἀρχῆς κατορθωμάτων διὸ γεῆ ἀνθρωπινώτερον βεβλῦσθαι καὶ κατορθύντες μὲν εἰς οἰκτον βλέπειν, καὶ τὰς ὀξυρόπυκτοσ ἐκλογίζεσθαι μετὰ βολὰς, καὶ μὴ πέρα τῆς μετῆς φρονεῖν τε καὶ φερέειν. Διχαμαρτάνοντας δὲ παιδευέσθαι τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν καὶ μὴ ὡς θεῶν πεπηγάναι τὰ πράγματα ἀθάνατα ἀξίειν.

Παύλῳ ρε.

Μὴ τὰ μόλις, ὧ βέλπιτε, καὶ μετὰ μωρίων ἰδρώτων, καὶ ἀγῶνων θηρώμενα ἐξ ὀπιθρομῆς θηρεῖ νόμιζε. ἀλλ' ἐκ πόρων καὶ παρρησιῶν παρομιμασάμενος ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων νοσημάτων, τῆς ἰερέως χόρει γραφῆς τῆς τὴν ἡμετέραν σύνοσιν εἰς πλεῖονα ὀξυτήτα ἀκορώντων.

Εὐτόνῳ Διχακόνῳ ρε.

Χρὴ τὸν νοῦν οἷα βασιλέα αὐτοκράτη ποσά λογισμοῦς φοβεροῦς καὶ πάντοθεν ὀπλοῖς πεφραγμένους παρὲς τὰς τῆς ἀσπίδος καταπέμψαι πύλας παρ᾽ ἀπαντησομένων, καὶ παρλοχοῦντας καὶ εἰρξόντας τῶς πολεμίας καὶ μὴ παρῶτον συγχρησάσθαι τὴν εἰσοδὸν, ὑπερον ἀμφήκειον ἀναδέχασθαι μάχην. ἡπίς πολλάκις, καὶ ἑτεροκλήνης γενήσεται τοῖς ἀντιπρατευομένοις τὸ τρέπαιον ὀρέγρουσα. Διὰ γάρ τοι τῶτο καὶ ὀσωτήριος λόγος τοι ἀκολάσως ὀρῶντα, κολάσῃν ἠπέλιησε. τῆς ἄλλων νομοθετῆς τὴν παρ᾽ εἰς μόνην κολαζόντων, ἵνα μὴ δυσκαταγάνιστος καὶ ἀπαρῶμαχος ὀπολεμος γένηται, ἀλλὰ ῥάδιος καὶ εὐχερής.

Ζωσίμῳ παρῆσβυτέρῳ ρη.

Πολλοὶ μάλλον δὲ πάντες, ὡς ἔπος εἶπείν, ἀνθρώποι, καὶ πλεονεκτῆματα

xissent, propterea quod eorum temeritas eum, quem sperabant, euentum habuisset, inopinata felicitate elati, atque in maioribus actiones sese proiciunt, de superioribus quoque rebus præclare gestis in extremum periculum venerunt. Quapropter nobis faciendum est, ut humanius consulamus, atque cum quid præclare atque ex sententia gerimus, misericordiam nobis ob oculos proponamus, subitasque mutationes confideremus, nec præter modum sentiamus ac loquamur: cum autem ab officio aberramus, humanam imbecillitatem cōdiscamus, nec illud postulemus ut res nostræ Dei instar immortales fixæ sint.

Paulo. 106.

Ne ea, quæ vix, atque cum infinitis sudoribus ac certaminibus capiuntur, te cursum capturum existima: verum à laboribus & precibus exorsus, ad aucupandos Scripturæ sacræ sensus, qui animorum nostrorum solertiam ad maiorem celeritate exacuunt, te confer.

Eutonio Diacono. 107.

Mentem oportet, velut reginam summū imperium obtinentem, horrendas atque armis omni ex parte munitas & instructas rationes ad sensuum portas demittere, quæ obuiam prodeant, insidiæque antè struât, hostesque prohibeant: non autem aditu ipsis primum concessio, dubiam postea pugnam suscipere, quæ per sæpe in alteram partem propendebit, hostibusque trophæū porriget: Ob eam enim causam salutaris quoque sermo eum qui impudico oculo aliquem perspiciat, supplicio affecturum se comminatus est, cum alij Legū latores facinus duntaxat puniant: ne difficile ac nimis arduum bellum sit, verum facile ac proclive.

Zosimo Presbytero. 108

Permulti, imò, ut sic loquar, omnes homines, & virtutes, & vitia habent: atque